

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 26 października 2017 roku, w sprawie z powództwa M. K. przeciwko Bankowi (...) Spółce Akcyjnej w W. V Oddział w S. o pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności, Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi:

- 1. pozbawił wykonalności tytuł wykonawczy w postaci bankowego tytułu egzekucyjnego numer (...) z dnia 9 listopada 2009 roku wystawionego na rzecz Banku (...) Spółka Akcyjna w W. - przeciwko M. K., któremu Sąd Rejonowy Szczecin – Centrum w Szczecinie XV Wydział Egzekucyjny postanowieniem z dnia 19 listopada 2009 roku wydanym w sprawie XV Co 5760/09 nadała klauzulę wykonalności, w części, w zakresie odsetek umownych od należności głównej w wysokości czterokrotności stopu kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego w skali roku za okres od dnia 8 maja 2008 roku do dnia 8 listopada 2009 roku włącznie w kwocie 1.806,87 zł (jeden tysiąc osiemset sześć złotych i 87/100) oraz w zakresie dalszych odsetek umownych od należności głównej za okres od dnia 9 listopada 2009 roku do dnia zapłaty, w wysokości czterokrotności stopu kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego w skali roku,**
- 2. oddalił powództwo w pozostałym zakresie,**
- 3. zasądził od Banku (...) Spółki Akcyjnej w W. Oddział V w S. na rzecz M. K. kwotę 745,92 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania.**

Powyższe rozstrzygnięcie Sąd Rejonowy oparł na następujących ustaleniach faktycznych.

W dniu 10 maja 2005 roku powód M. K. zawarł z Bankiem (...) Spółką Akcyjną w W. V Oddział w S. umowę o kredyt i elektroniczną kartę płatniczą V. R. numer (...). Na mocy jej postanowień powodowi udzielono limitu kredytowego w wysokości 2.000 zł na cele konsumpcyjne. Kredyt ten został udzielony w postaci limitu kredytowego na wydanej powodowi karcie płatniczej. Oprocentowanie kredytu wykorzystanego było zmienne i w dniu podpisania umowy wynosiło 22,8 %. W razie uchybień w terminowej spłacie udzielonego na karcie kredytu, na podstawie § 6 pkt. 5 umowy bank został upoważniony do naliczania odsetek od całości zadłużenia w wysokości 3-ktorności odsetek ustawowych od należności złotych. Na mocy § 20 umowy w przypadku niewywiązywania się z zobowiązań wynikających z umowy, na podstawie art. 97 ust. 1 i ust. 2 ustawy Prawo Bankowe z dnia 29 sierpnia 1997 roku, powód poddał się egzekucji prowadzonej według przepisów kodeksu postępowania cywilnego i wyraził zgodę na wystawienie przez Bank bankowego tytułu egzekucyjnego obejmującego roszczenia z tytułu przedmiotowej umowy do kwoty maksymalnej 30.000 zł. Na mocy tego samego postanowienia umownego bank został upoważniony do wystawienia bankowego tytułu egzekucyjnego przeciwko powodowi oraz wystąpienia z wnioskiem o nadanie mu klauzuli wykonalności nie później niż w terminie 3 lat od dnia rozwiązania umowy.

W piśmie z dnia 13 marca 2008 roku, doręczonym powodowi w dniu 18 marca 2008 roku, w związku z niespłaceniem zaległego zadłużenia na karcie V. R., pozwany wezwał powoda do spłaty w ciągu 7 dni od dnia otrzymania wezwania zaległej kwoty 2.909,15 zł. W piśmie tym wskazano jednocześnie, iż w razie niespłacenia zadłużenia we wskazanym w nim terminie, pismo to stanowi wypowiedzenie umowy przez Bank a okres wypowiedzenia umowy wynosi 45 dni licząc od dnia następnego po upływie 7-dniowego terminu wyznaczonego do zapłaty zaległości.

W dniu 9 listopada 2009 roku Bank (...) S.A. w W. wystawił przeciwko M. K. bankowy tytuł egzekucyjny numer (...). Zobowiązanie powoda opisane w powyżej spornym bankowym tytule egzekucyjnym wynikało z zawarcia przez niego z Bankiem (...) S.A. w W. V Oddział w S. umowy o kredyt i elektroniczną kartę płatniczą V. R. numer (...) w dniu 10 maja 2005 roku. Zgodnie z jego treścią wysokość zobowiązania powoda na dzień 9 listopada 2009 roku wynosiła łącznie kwotę 5.082,77 zł, w tym: należność główna w kwocie 3.255,90 zł, odsetki umowne liczone od w/w należności głównej w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego (w skali roku) w wysokości

1.806,87 zł oraz kwotę 20 zł z tytułu opłat i prowizji. Zgodnie z treścią bankowego tytułu egzekucyjnego bankowi należały się od powoda również dalsze odsetki ustawowe w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego w skali roku (która na dzień wystawienia bankowego tytułu egzekucyjnego wynosiła 20 % w skali roku) obliczane od kwoty należności głównej w wysokości 3.255,90 zł od dnia 9 listopada 2009 roku do dnia spłaty zadłużenia. W treści bankowego tytułu egzekucyjnego wskazano, iż stopa kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego ma charakter zmienny i może ulec zmianie.

Postanowieniem z dnia 18 listopada 2009 roku wydanym w sprawie XV Co 5760/09 Sąd Rejonowy Szczecin – Centrum w Szczecinie XV, Wydział Egzekucyjny nadał klauzulę wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu numer (...) z dnia 9 listopada 2009 roku na rzecz Banku (...) S.A. w W. przeciwko M. K., z ograniczeniem jego odpowiedzialności na podstawie powyższego bankowego tytułu egzekucyjnego do kwoty 30.000 zł oraz zasądził od dłużnika na rzecz wierzyciela kwotę 98,64 zł z tytułu zwrotu kosztów postępowania.

Przeciwko powodowi została wszczęta na skutek wniosku złożonego w dniu 18 stycznia 2010 roku przez Bank (...) S.A. w W. egzekucja należności wynikającej z powyżej opisanego tytułu wykonawczego, opatrzonego klauzulą wykonalności. Postępowanie egzekucyjne w tym zakresie toczy się w sprawie Km 621/10 przed zastępcą Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym dla Łodzi – Widzewa w Łodzi A. P. w osobie J. M.. W sprawie nie zostały wyegzekwowane żadne kwoty na rzecz wierzyciela. W chwili obecnej egzekucja została skierowana do nieruchomości dłużnika położonej w Ł. przy ul. (...).

Powyższy stan faktyczny Sąd Rejonowy ustalił na podstawie powołanych powyżej dokumentów, w tym znajdujących się w załączonych aktach XV Co 5760/09 oraz Km 621/10.

W tak ustalonym stanie faktyczny Sąd I instancji uznał, iż powództwo podlegało uwzględnieniu częściowo.

Sąd meriti wskazał, iż podstawą wydania w przedmiotowej sprawie wyroku zaocznego, wobec niezłożenia przez stronę pozwaną odpowiedzi na pozew, był przepis art. 339 § 1 k.p.c.

Sąd Rejonowy podniósł, iż powód wskazał w pozwie na uprawnioną przesłankę pozbawienia tytułu wykonawczego wykonalności, opisaną w art. 840 § 1 punkt 1 k.p.c.

Sąd I instancji argumentował, iż w uzasadnieniu pozwu powód wskazał, iż treść bankowego tytułu egzekucyjnego opatrzonego klauzulą wykonalności, na podstawie którego prowadzona jest egzekucja, nie jest zgodna z postanowieniami umowy o kredyt i elektroniczną kartę płatniczą V. R. z dnia 10 maja 2005 roku numer (...) - w zakresie odsetek należnych pozwanemu od wymagalnego zadłużenia. Zgodnie bowiem z § 6 ust. 5 umowy pozwanemu należą się odsetki umowne w wysokości trzykrotności odsetek ustawowych od należności złotych, podczas gdy w bankowym tytule egzekucyjnym wskazano na odsetki umowne w wysokości czterokrotności stopy lombardowej Narodowego Banku Polskiego w skali roku. W taki sam sposób określono w nim dalsze odsetki należne na rzecz banku za okres od dnia wystawienia bankowego tytułu egzekucyjnego (czyli od dnia 9 listopada 2009 roku) do czasu całkowitej spłaty zadłużenia na rzecz Banku.

W sposób oczywisty z treści przepisu art. 96 ust. 2 ustawy Prawo Bankowe wynika, iż jednym z elementów bankowego tytułu egzekucyjnego winna być wysokość zobowiązań dłużnika wraz z odsetkami i terminami ich płatności. Sąd meriti nie kwestionował przy tym, iż wysokość tych odsetek winna odpowiadać treści zobowiązania przyjętego na siebie przez dłużnika treści umowy kredytowej łączącej go z Bankiem. W przedmiotowej sprawie brak jednak takiej spójności terminologicznej, odsetki te odbiegają od siebie również w zakresie ich wysokości (choć Sąd miał na uwadze, iż odsetki w wysokości 4-krotności stopy lombardowej Narodowego Banku Polskiego za okres ich naliczenia powodowi miały niższą wysokość od odsetek w wysokości 3-krotności odsetek ustawowych od należności złotych). Stawia to jednak powoda w sytuacji uniemożliwiającej mu zweryfikowanie w prawidłowy sposób wysokości jego należności odsetkowej opisanej w spornym b.t.e. i tym samym ustalenie prawidłowości obliczeń dokonanych w tym zakresie przez bank – w świetle treści umowy kredytowej łączącej jej strony. Sąd Rejonowy w tym zakresie w pełni podziela stanowisko zajęte w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 7 kwietnia 2016 roku wydanego w sprawie II Csk 522/16 (Legalis numer

1472305), gdzie Sąd ten stwierdził, iż „treść bankowego tytułu egzekucyjnego dotycząca elementów tworzących ogólną strukturę zadłużenia dłużnika względem banku ma odpowiadać mniej więcej terminologii stosowanej w zawartej między stronami umowie kredytowej”. Stanowisko strony powodowej w tym zakresie uznać należy za słuszne i uzasadniające pozbawienie (w części) wykonalności tytuł wykonawczy objętym żądaniem pozwu w przedmiotowej sprawie, a mianowicie w zakresie odsetek naliczonych od kwoty należności głównej za okres do dnia wystawienia bankowego tytułu egzekucyjnego w kwocie 1.806,87 zł oraz w zakresie dalszych odsetek liczonych w oparciu o tę samą regułę terminologiczną - od dnia 9 listopada 2009 roku do dnia całkowitej spłaty zadłużenia na rzecz banku.

Sąd Rejonowy wskazał, iż na dokonaną powyżej ocenę zasadności żądania pozwu w części w żadne mierze nie miało powołanie się przez pełnomocnika powoda na treść uchwały Sądu Najwyższego z dnia 12 lutego 2009 roku wydanej w sprawie III Czp 145/08 (Legalis numer 117530), gdyż w spornym bankowym tytule egzekucyjnym wysokość należności odsetkowej powoda na rzecz banku została wskazana nie tylko opisowo, ale poprzez wskazanie konkretnej wartości procentowej należności odsetkowej za każdy z okresów do dnia wystawienia bankowego tytułu egzekucyjnego, a także na dzień jego wystawienia. Treść bankowego tytułu egzekucyjnego w tym zakresie była więc zgodna w wymogami opisanymi w treści art. 96 ust. 2 ustawy Prawo Bankowe.

Argumentacja powołana przez pełnomocnika powoda w uzasadnieniu pozwu oraz przytoczone tam orzecznictwo Sądu Najwyższego oraz Sądów powszechnych nie pozwoliło jednak sądowi w żadnej mierze na przyjęcie tezy, iż zadłużenie powoda względem strony pozwanej – za wyjątkiem należności odsetkowych – zostało w nim opisane w sposób niezgodny z treścią powołanych już powyżej przepisów prawa. Powołane przez pełnomocnika powoda orzeczenia zostały wydane przez oznaczone w nich Sądy na tle innych stanów faktycznych, odmiennych od stanu faktycznego w przedmiotowej sprawie.

Sąd I instancji zaznaczył, iż w uzasadnieniu pozwu nie podniesiono bowiem jakichkolwiek argumentów przemawiających za pozbawieniem spornego tytułu wykonawczego wykonalności w zakresie kwoty należności głównej oraz opłat i prowizji bankowych. Pozew w jego uzasadnieniu nie zawiera w tym zakresie żadnego uzasadnienia. W świetle faktu, iż strona powodowa nie kwestionowała wysokości należności opisanych w bankowym tytule egzekucyjnym w tym zakresie, sposobu ich obliczenia i – przede wszystkim – ich wymagalności, pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności w tym zakresie uznać należało za niezasadne i nieoparte nie tylko żadnymi dowodami, ale również żadnymi twierdzeniami w tym zakresie. Co więcej, w uzasadnieniu pozwu pełnomocnik powoda wprost przyznał, iż całość zadłużenia powoda względem banku – była wymagalna (k. 4). W świetle treści przepisu art. 96 ust. 2 ustawy Prawo Bankowe te elementy zadłużenia powoda, które dotyczyły należności głównej wynikającej z umowy z dnia 10 maja 2005 roku o kredyt i elektroniczną kartę płatniczą V. R. numer (...) oraz kwoty opłat i prowizji zostały określone w sposób prawidłowy. Co więcej, strona powodowa nie podniosła żadnych zarzutów tym zakresie. W świetle treści pozwu oraz argumentacji powoda reprezentowanego przez pełnomocnika profesjonalnego w przedmiotowej sprawie, oraz mając na uwadze brak zakazu ustawowego do orzekania o pozbawieniu tytułu wykonawczego wykonalności na podstawie art. 840 § 1 k.p.c. w części – powództwo w pozostałym zakresie podlegało oddaleniu jako niezasadne.

Rozstrzygnięcie o kosztach postępowania Sąd Rejonowy oparł o zasadę stosunkowego ich rozdzielenia. Koszty w przedmiotowej sprawie wyniosły kwotę 2.072 zł i zostały poniesione przez: opłata od pozwu w kwocie 255 zł, wynagrodzenie pełnomocnika profesjonalnego reprezentującego powoda w kwocie 1.800 zł oraz opłata skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł. Wartość przedmiotu sporu została określona przez stronę powodową na kwotę 5.082,77 zł i została również przyjęta przez Sąd I instancji jako miarodajna na potrzeby rozliczenia o kosztach postępowania. Wobec faktu, iż powód domagał się pozbawienia tytułu wykonawczego wykonalności w całości, a więc w kwocie określonej przez niego w wysokości 5.082,77 zł, a Sąd orzekł o pozbawieniu tytułu wykonawczego wykonalności w zakresie kwoty 1.806,87 zł stronę powodową należy uznać za wygrywającą w przedmiotowym sporze w 36%. Wobec tego faktu, należy jej się zwrotu kosztów postępowania w kwocie 745,92 zł (36% od kwoty 2072 zł).

Apelację od przedmiotowego wyroku wywiódł powód, zaskarżając orzeczenie w części, tj. w zakresie punktu 2 oddalającego powództwo.

Skarżonemu orzeczeniu zarzucił:

- naruszenie przepisów prawa materialnego, tj. art. 96 ust. 1 Prawa bankowego i 96 ust. 2 Prawa bankowego przez odmowę zastosowania przejawiające się w przyjęciu, że bankowy tytuł egzekucyjny numer (...) z dnia 9 listopada 2009 r. jest niezgodny z obowiązującymi przepisami prawa jedynie w zakresie określonych w nim odsetek za zwłokę, a w zakresie należności głównej został wystawiony zgodnie ze wskazanymi przepisami Prawa bankowego, pomimo że błędne określenie w bankowym tytule egzekucyjnym odsetek za zwłokę powinno skutkować pozbawieniem wykonalności tytułu wykonawczego w całości,

- naruszenie przepisów postępowania mające istotny wpływ na wynik sprawy, tj. art. 233 § 1 k.p.c. przez błędne zastosowanie przejawiające się w przekroczeniu granic zasady swobodnej oceny dowodów i popadnięcie w dowolność tej oceny oraz zaniechanie wszechstronnego rozważenia zebranego w sprawie materiału dowodowego skutkujące niezgodnym z zasadami doświadczenia życiowego i zasadami logiki wyprowadzeniu z materiału dowodowego wniosków z niego niewynikających przez przyjęcie, iż tytuł egzekucyjny numer (...) z dnia 9 listopada 2009 r. jest niezgodny z obowiązującymi przepisami prawa jedynie w zakresie określonych w nim odsetek za zwłokę, a w zakresie należności głównej został wystawiony zgodnie ze wskazanymi przepisami Prawa bankowego, pomimo że błędne określenie w bankowym tytule egzekucyjnym odsetek za zwłokę powinno skutkować pozbawieniem wykonalności tytułu wykonawczego w całości.

W oparciu o powyższe zarzuty powód wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez wydanie wyroku zasądzającego zgodnie z żądaniami pozwu. Nadto wniósł o zasądzenie od pozwanego na jego rzecz kosztów postępowania, w tym postępowania apelacyjnego według norm przepisanych. Ewentualnie wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy Sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania, przy uwzględnieniu kosztów postępowania odwoławczego.

W odpowiedzi na apelację pozwany wniósł o jej oddalenie oraz zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu według norm przepisanych, w tym kosztów zastępstwa procesowego oraz 17 zł opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja jest niezasadna i podlega oddaleniu.

W pierwszej kolejności podkreślić należy, że art. 378 § 1 k.p.c. nakłada na sąd odwoławczy obowiązek ponownego rozpoznania sprawy w granicach apelacji, co oznacza nakaz wzięcia pod uwagę wszystkich podniesionych w apelacji zarzutów i wniosków. Granice apelacji wyznaczają ramy, w których sąd odwoławczy powinien rozpoznać sprawę na skutek jej wniesienia, określają je sformułowane w apelacji zarzuty i wnioski, które implikują zakres zaskarżenia, a w konsekwencji kognicję sądu apelacyjnego (np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 6 sierpnia 2015 r., V CSK 677/14, nie publik.). Jednocześnie w świetle uchwały 7 sędziów Sądu Najwyższego z dnia 31 stycznia 2008 r. sąd drugiej instancji rozpoznający sprawę na skutek apelacji nie jest związany przedstawionymi w niej zarzutami dotyczącymi naruszenia prawa materialnego, wiążą go natomiast zarzuty dotyczące naruszenia prawa procesowego, w granicach zaskarżenia bierze jednak z urzędu pod uwagę nieważność postępowania (III CZP 49/07, OSNC 2008/6/55).

Najpierw zatem należy rozpoznać zarzuty naruszenia prawa procesowego, gdyż jedynie w przypadku uznania, że postępowanie dowodowe nie było dotknięte wadami, można przyjąć, że prawidłowo został ustalony stan faktyczny w sprawie. Ponieważ zaś prawna kwalifikacja stanu faktycznego jest pochodną ustaleń, o prawidłowym zastosowaniu bądź niezastosowaniu prawa materialnego można mówić dopiero wówczas, gdy ustalenia stanowiące podstawę wydania zaskarżonego wyroku pozwalają na ocenę tej kwestii (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 29 listopada 2002 r. IV CKN 1532/00. Lex nr 78323). Prawidłowe zastosowanie prawa materialnego może mieć z kolei miejsce jedynie do niewadliwie poczynionych ustaleń faktycznych.

Przechodząc do oceny zarzutów apelacji, w pierwszej kolejności należy wskazać, że zaskarżone rozstrzygnięcie zostało wydane w wyniku prawidłowo ustalonego stanu faktycznego, które to ustalenia Sąd Okręgowy podziela i przyjmuje za własne.

Zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. może zostać skutecznie przedstawiony przez wykazanie, że Sąd I instancji popełnił błędy w ocenie dowodów, naruszył zasady logicznego rozumowania czy doświadczenia życiowego, konieczne pozostaje przy tym jednocześnie wskazanie konkretnych dowodów, których zarzut taki dotyczy. Zgodnie bowiem z dyspozycją art. 233 § 1 k.p.c. sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, po wszechstronnym rozważeniu zebranego materiału dowodowego. Taka ocena dokonywana jest na podstawie przekonań sądu, jego wiedzy i posiadanego doświadczenia życiowego, a ponadto powinna uwzględniać wymagania prawa procesowego oraz reguły logicznego myślenia, według których sąd w sposób bezstronny, racjonalny i wszechstronny rozważa materiał dowodowy jako całość, dokonuje wyboru określonych środków dowodowych i – ważąc ich moc oraz wiarygodność – odnosi je do pozostałego materiału dowodowego. Zarówno w literaturze jak i orzecznictwie zgodnie przyjmuje się także, że powyższa ocena musi być oparta na wszechstronnym rozważeniu zgromadzonego materiału dowodowego, przez co należy rozumieć uwzględnienie wszystkich dowodów przeprowadzonych w postępowaniu oraz wszystkich okoliczności towarzyszących przeprowadzeniu poszczególnych środków dowodowych, mających znaczenie dla ich mocy i wiarygodności.

Zgłoszony w apelacji zarzut naruszenia przepisu art. 233 § 1 k.p.c. może zostać uwzględniony jedynie w przypadku wykazania jakie kryteria oceny naruszył sąd przy ocenie konkretnych dowodów, uznając brak ich wiarygodności i mocy dowodowej lub niesłusznie im je przyznając, a także w przypadku, gdy brak jest logiki w wiązaniu wniosków z zebranymi dowodami lub gdy wnioskowanie sądu wykracza poza schematy logiki formalnej albo, wbrew zasadom doświadczenia życiowego, nie uwzględnia jednoznacznych praktycznych związków przyczynowo - skutkowych (por. m.in. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27 września 2002 r. II CKN 817/00). Natomiast nie czyni zarzutu tego skutecznym przedstawianie przez skarżącego własnej wizji stanu faktycznego w sprawie, opartej na dokonanej przez siebie odmiennej ocenie dowodów, a nawet możliwość w równym stopniu wyciągnięcia na podstawie tego samego materiału dowodowego odmiennych wniosków (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27 września 2002 r. sygn. akt II CKN 817/00 postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 23 stycznia 2001 r. sygn. akt IV CKN 970/00).

Powyższym wymogom skutecznego postawienia zarzutów naruszenia przepisu art. 233 § 1 k.p.c. skarżący nie sprostał.

Wbrew zarzutom podnoszonym w apelacji rację ma Sąd I instancji, iż nie ma w zebranych w sprawie materiale dowodowym podstaw pozwalających na uwzględnienie żądania pozwu w pozostałym zakresie. Powód nie wskazał w apelacji na czym miałyby polegać błęd Sądu Rejonowego w ocenie materiału dowodowego, tylko forsował tezę, że błędne określenie w bankowym tytule egzekucyjnym odsetek za zwłokę powinno skutkować pozbawieniem wykonalności tytułu wykonawczego w całości.

Zarzut naruszenia art. 96 ust 1 i ust 2 Prawa bankowego (t.j. Dz.U. z 2015 r. poz. 128 ze zm.) jest niezasadny. Zgodnie z treścią art. 96 Prawa bankowego na podstawie ksiąg banków lub innych dokumentów związanych z dokonywaniem czynności bankowych banki mogły wystawiać bankowe tytuły egzekucyjne (ust. 1). W bankowym tytule egzekucyjnym należało oznaczyć bank, który go wystawił i na rzecz którego egzekucja ma być prowadzona, dłużnika zobowiązanego do zapłaty, wysokość zobowiązań dłużnika wraz z odsetkami i terminami ich płatności, datę wystawienia bankowego tytułu egzekucyjnego, jak również oznaczenie czynności bankowej, z której wynikają dochodzone roszczenia, oraz wzmiankę o wymagalności dochodzonego roszczenia. Bankowy tytuł egzekucyjny należało opatrzyć pieczęcią banku wystawiającego tytuł oraz podpisami osób uprawnionych do działania w imieniu banku (ust. 2). Taki bankowy tytuł egzekucyjny mógł być podstawą egzekucji prowadzonej według przepisów Kodeksu postępowania cywilnego po nadaniu mu przez sąd klauzuli wykonalności wyłącznie przeciwko osobie, która bezpośrednio z bankiem dokonywała czynności bankowej albo była dłużnikiem banku z tytułu zabezpieczenia wierzytelności banku wynikającej z czynności bankowej i złożyła pisemne oświadczenie o poddaniu się egzekucji oraz gdy roszczenie objęte tytułem wynikało bezpośrednio z tej czynności bankowej lub jej zabezpieczenia (art. 97 ust. 1).

Wbrew podniesionym przez stronę powodową zarzutom Sąd, w kontekście cytowanych powyżej przepisów Prawa bankowego, nie miał wątpliwości, iż wystawiony przez pozwanego bankowy tytuł egzekucyjny spełnia w zakresie elementów zadłużenia powoda, które dotyczyły należności głównej wynikającej z umowy z dnia 10 maja 2005 roku o kredyt i elektroniczną kartę płatniczą V. R. numer (...) oraz kwoty opłat i prowizji wszystkie wymogi formalne określone przez ustawodawcę dla jego ważności. W sprawie nie zostały spełnione przesłanki określone art. 840 § 1 pkt 1 k.p.c. warunkujące pozbawienie wykonalności spornego bankowego tytułu egzekucyjnego w całości. Skoro bowiem strony łączyła umowa, to strona pozwana była uprawniona – stosownie do obowiązującego wówczas art. 96 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe – wystawienia bankowego tytułu egzekucyjnego. Nadto, skoro powód złożył pisemne oświadczenie o poddaniu się egzekucji, istniały - zgodnie z art. 97 ust. 1 cyt. ustawy - podstawy do nadania bankowemu tytułowi egzekucyjnemu sądowej klauzuli wykonalności. W bankowym tytule egzekucyjnym, którego pozbawienia wykonalności dochodził powód, został wskazany pozwany Bank (...) S.A. z siedzibą w W. jako bank, który go wystawił i na rzecz którego egzekucja ma być prowadzona, został wskazany powód M. K. jako dłużnik zobowiązany do zapłaty, precyzyjnie wysokość jego zobowiązania pieniężnego względem banku w zakresie należności głównej, opłat i prowizji, datę 9 listopada 2009 roku jako datę wystawienia bankowego tytułu egzekucyjnego, jak również zawiera oznaczenie umowy o kredyt i elektroniczną kartę płatniczą (...) nr (...) z dnia 10 maja 2005 roku jako czynności bankowej, z której wynikają dochodzone roszczenia, oraz wzmiankę o wymagalności dochodzonego roszczenia. W konsekwencji należało uznać, iż wystawiony przez pozwanego bankowy tytuł egzekucyjny spełniał wszystkie wymogi formalne z art. 96 Prawa bankowego, co znalazło także swoje odzwierciedlenie w postanowieniu Sądu Rejonowego Szczecin-Centrum w Szczecinie z dnia 18 listopada 2009 roku w przedmiocie nadania mu klauzuli wykonalności, który także stwierdził zgodność bankowego tytułu egzekucyjnego z przepisami art. 96 Prawa Bankowego oraz zgodność oświadczenia dłużnika o poddaniu się egzekucji z wymogami przepisów art. 97 Prawa bankowego.

Należy wskazać, że w dniu 27 listopada 2015 r. weszła w życie – wydana w następstwie wydania wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 14 kwietnia 2015 r., P 45/12, - ustawa z dnia 25 września 2015 r. o zmianie ustawy – Prawo bankowe oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2015 r. poz. 1854 – dalej: „ustawa nowelizująca”), która przed terminem określonym w wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 14 kwietnia 2015 r. uchyliła m.in. art. 96 i art. 97 Prawa bankowego (art. 1 pkt 4 ustawy nowelizującej). Mimo że głównym celem ustawy nowelizującej było całościowe usunięcie instytucji bankowego tytułu egzekucyjnego z polskiego porządku prawnego (por. uzasadnienie uchwały Sądu Najwyższego z dnia 26 października 2016 r., III CZP 56/16, OSNC 2017, nr 6, poz. 68), to art. 11 ust. 3 tej ustawy stanowi, że bankowy tytuł egzekucyjny, któremu nadano klauzulę wykonalności na podstawie przepisów dotychczasowych, zachowuje moc tytułu wykonawczego także po dniu wejścia w życie niniejszej ustawy. Z tych względów prawidłowo przyjął Sąd drugiej instancji, że kwestionowany przez powoda bankowy tytuł egzekucyjny, któremu nadano sądową klauzulę wykonalności, zachował moc w części niekwestionowanej należności głównej, opłat i prowizji bankowych, mimo wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 14 kwietnia 2015 r., P 45/12, gdyż bankowy tytuł egzekucyjny został wystawiony przez pozwanego oraz klauzula wykonalności została mu nadana nie tylko przed utratą mocy obowiązującej art. 96 ust. 1 i art. 97 ust. 1 Prawa bankowego określoną w wyżej wymienionym wyroku Trybunału Konstytucyjnego, ale także przed dniem wejścia w życie ustawy nowelizującej derogującej te przepisy z polskiego porządku prawnego. Z tej przyczyny podniesiony w apelacji zarzut naruszenia art. 96 ust. 1 Prawa bankowego był nieuzasadniony. Wbrew twierdzeniu skarżącego sama kwestia błędnego określenia w bankowym tytule egzekucyjnym odsetek za zwłokę nie może skutkować pozbawieniem wykonalności tytułu wykonawczego w całości. Skoro w pozostałym zakresie treść bankowego tytułu egzekucyjnego była zgodna z obowiązującymi przepisami to pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności w tym zakresie było niezasadne. Tym bardziej, że bankowy tytuł egzekucyjny pozwala na zweryfikowanie zadłużenia co do należności głównej, opłat i prowizji bankowych. Co więcej, strona powodowa nie podniosła żadnych zarzutów tym zakresie.

Powyższe prowadzi do wniosku, że apelacja wniesiona przez powoda stanowi tylko polemikę z trafnymi ustaleniami i wnioskami jurydycznymi Sądu I instancji.

Dlatego też Sąd Okręgowy, na podstawie art. 385 k.p.c., oddalił apelację jako bezzasadną.

Na podstawie art. 98 § 1 w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. Sąd Okręgowy zasądził od powoda na rzecz strony pozwanej kwotę 917 złotych. Na powyższą kwotę złożyły się koszty zastępstwa procesowego w postępowaniu odwoławczym w wysokości 900 zł. – § 10 ust. 1 pkt 1 w zw. z § 2 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2015 r. poz. 1804 z póź. zm.) oraz opłata od pełnomocnictwa w wysokości 17 zł.